

**"BESIMTAR HAK",
OSE: ZGJOHUNI SE U BËMË
GAZI I SHEKUJVE!**

FETARIZMI FORMAL...

**AGJËRIMI
NUK KA TË NGJASHËM**

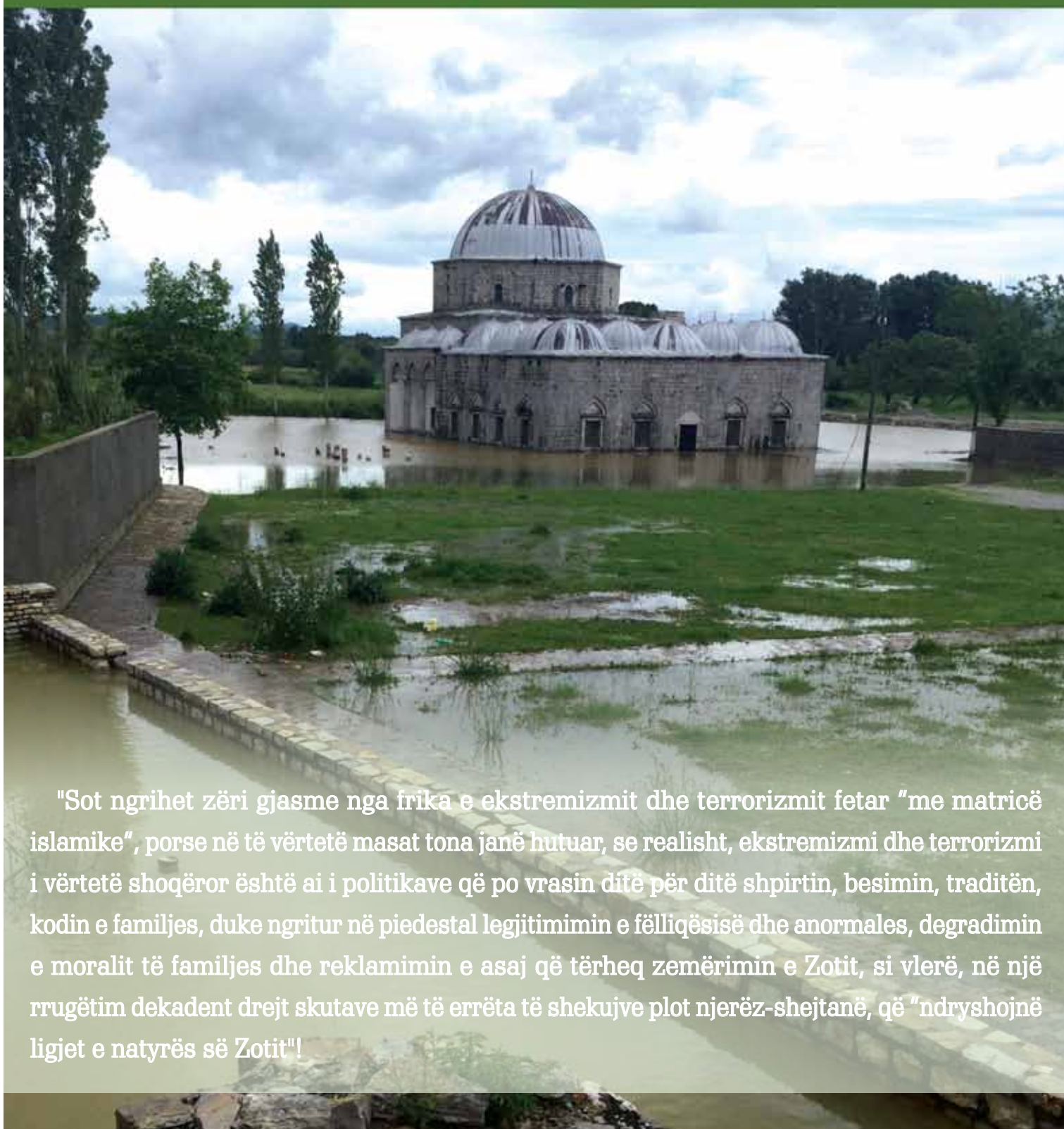
Viti XIV - Nr. 5 (159),
Maj, 2016

Botim i Myftinisë Shkodër

UDHA ISLAME

*E përmuajshme
Informative - Fetare
Kulturore - Edukative*

A PO NA E MBYSIN DALËNGADALË MBRETNESHËN, BIJTË E ÇAKEJVE..?!

"Sot ngrihet zëri gjasje nga frika e ekstremizmit dhe terrorizmit fetar "me matricë islamike", porse në të vërtetë masat tona janë hutuar, se realisht, ekstremizmi dhe terrorizmi i vërtetë shoqëror është ai i politikave që po vrasin ditë për ditë shpirtin, besimin, traditën, kodin e familjes, duke ngritur në pedestal legjitimimin e fëlliqësisë dhe anormales, degradimin e moralit të familjes dhe reklamimin e asaj që tërheq zemërimin e Zotit, si vlerë, në një rrugëtim dekadent drejt skutave më të errëta të shekujve plot njerëz-shejtanë, që "ndryshojnë ligjet e natyrës së Zotit"!

Imam Muhamed Sytari
Myfti i Zonës Shkodër

Harithi (r.a) ishte një djalë i ri ensarit, që kishte punuar me besimin e tij, aq sa një ditë, kur Resulull-llahu (a.s) e pyeti se si ishte, ai iu përgjigj: “Besimtar hak!”

Resulull-llahu (a.s), që nuk ishte emocional në kesi rastesh, ia ktheu: “Shiko se çfarë thua, sepse çdo fjalë e ka një vërtetësi, cila është vërtetësia e fjalës tënde?”

I riu ia ktheu: “E kam larguar veten time nga kjo botë; në etje kaloj ditën, zgjuar kaloj natën! Më duket sikur shoh Arshin e Zotit tim para syve, më duket sikur shoh banorët e xhennetit teksa gëzojnë e vizitojnë njëri-tjetrin dhe banorët e xhehemit në ndëshkimin e tyre.”

Resulull-llahu (a.s) tha: “E ke kuptuar drejtë, qëndro në këtë rrugë! Ti je një njeri që ia ka ndriçuar All-llahu zemrën e tij!”

Kjo ndodhi, është një thirrje meditimi për secilin prej nesh, një pyetje për t’ia bërë vetes, sa herë zgjohemi në sabah, sa herë shihemi në pasqyrë, për të kontrolluar besimin tonë, qëndrueshmërinë tonë në të, vërtetësinë e tij!

Sepse besimi, përtej fjalëve është vepër, sjellje, moral, praktikë të jetuari, shembull e rrezatim vlerash! Sepse besimi, mbi të gjitha është shtysë begatuese drejt përsosmërisë në marrëdhënie me jetën, ambientin, natyrën, krijesat, tjetrin!

Realitetet e sotme shqiptare po na dëshmojnë përherë e më shumë dobësimin e besimit, që reflektohet me shtimin e fatkeqësive sociale, grabitjes së mirësive të vendit tonë, shthurjes morale, përhapjes së korrupsionit në masë, mungesës së

“BESIMTAR HAK”, OSE: ZGJOHUNI SE U BËMË GAZI I SHEKUJVE!

Prej çudirave të kohës është se urrejtësit për Allah dhe udhëheqësit e tyre, e quajnë veten “iluministë” (dritësues)! E ata nuk janë të qetë, derisa të arrijnë dëshirat e kolonizatorëve global në fshirjen e Islamit nga toka.

ekuilibrave, pabesisë, neglizhencës ndaj hallallit dhe haramit në jetë, vërshimit drejt materiales, verbimit pas pasurisë, shfaqjes së sëmundjeve shoqërore të popujve të shkuar, krimin dhe papunësisë, injorancës dhe parazitizmit etj.

Në një botë “besimi hak”, nuk ndodh çfarë ndodh në Shqipëri!? Në një shoqëri, ku respektohet tradita e besimit, tabani i shpirtit dhe shihet drejt të ardhmes së dritshme, nuk luhet me kodet e nderit, nuk preket familja, nuk i bëhet atentat të shenjtës, siç duket se ka për tendencë t’i bëhet kodit të familjes shqiptare, nga politika dhe politikanë shpirtshitur, kombshitur, pa din e pa iman!?

Në një shoqëri, ku vlerat e besimit rriten, me kthimin dhe pendimin e individëve të saj nga Zoti, nuk ka gjasa që një kryeministër, një ministër, një deputet a një individ me përgjegjësi shoqërore të presë në besë popullin e tij, trashëgiminë shekullore të tij, besimin e shpirtit, identitetin dhe besëlidhjen e tyre!?

Prandaj, shoqëria e jonë shqiptare lëngon sot, sepse është prekur nervi i besimit të saj, është plagosur krenaria kombëtare, janë përmbysur kupat e peshores; matrapazët kanë veshur kostumet e zotërive, elitat e vërteta janë pushtuar nga frika, janë mbytur në moçalishtet e elitave hibride, dyfytërsia është bërë cilësi dhe kurajoja për të ndaluar të keqen, ves për t’u luftuar!?

Sot ngrihet zëri gjasme nga frika e ekstremizmit dhe terrorizmit fetar “me matricë islamike”, porse në të vërtetë masat tona janë hutuar, se realisht, ekstremizmi dhe terrorizmi i vërtetë shoqëror është ai i politikave që po vrasin ditë për ditë shpirtin, besimin, traditën, kodin e familjes, duke ngritur në pedestal legjitimimin e fëlliqësisë

dhe anormales, degradimin e moralit të familjes dhe reklamimin e asaj që tërheq zemërimin e Zotit, si vlerë, në një rrugëtim dekadent drejt skutave më të errëta të shekujve plot njerëzshejtanë, që “ndryshojnë ligjet e natyrës së Zotit”!

**BESIMI, PËRTEJ
FJALËVE ËSHTË VEPËR,
SJELLJE, MORAL, PRAKTIKË
TË JETUARI, SHEMBULL
E RREZATIM VLERASH!
SEPSE BESIMI,
MBI TË GJITHA ËSHTË
SHTYSË BEGATUESE DREJT
PËRSOSMËRISË
NË MARRËDHËNIE
ME JETËN, AMBIENTIN,
NATYRËN, KRIJESAT,
TJETRIN!**

Sot, është koha për të mos heshtur përballë të keqes, me të gjitha format legjitime të përballjes, me bindjen se Zoti nuk e ndryshon gjendjen e një populli, përderisa ata të mos e ndryshojnë vetveten!

Të dashurit e mi, zgjahuni se u bëmë gazi i shekujve!

*(Nga frymëzimet e hytbes
së xhumasë, më 13 maj 2016
në xhaminë e Oblikës)*

A PO NA E MBYSIN DALËNGADALË MBRETNESHËN, BIJTË E ÇAKEJVE..?!?

Në vitin 2004, doli në qarkullim një libër-studim me titull: “Shtegtimi i monumenteve”, me autor të nderuarin Lec Shllaku, ndjesë pastë.

Në faqet e tij, nuk është e vështirë të lexohet dhimbja dhe interesimi i autorit për realitetin e monumenteve historike e trashëgimore të Shkodrës së kulturës e vlerave pa fund...

Këtë gjë e dëshmon edhe në parathënien e tij, ku ndër të tjera thotë: “Po japim disa të dhana të përcepta mbi humbjet, që i kanë shkaktue trashëgimisë sonë të ndërtimeve në shkallë qyteti e ma andej, në shkallë Rrethi e Prefekturës, që shpërftyrimet, shndrrimet e shembjet e mjaft objekteve historike e të monumenteve të kulturës sonë landore-natyrore.

Ato kanë ra flijë e vendimeve të ngutuna të dalldisë politike e të fanatizmit të të gjitha llojeve e shpesh herë inkompetente të npunësve të paaftë...

Realiteti i sotëm ndërtues i qytetit tonë, zëvendësimi i së vjetrës me një të re të papërcaktuar, me fizionomi të zbehtë kombtare, pa përkatsi stili, me kritere e orientime të lkunduna, gjithnjë të mshefuna mbas përligjjes ekonomike-financiare, e padit nivelin e ulët të mjeshtisë ndërtuese t’atye, që zunë vendin e arkitektëve tanë të shquem paraardhës...

Midis tjerash, janë rrenue e fshi nga faqja e dheut, dheta e dheta ndërtesa tipike banimi, nga ma karakteristiket, ose i janë dhanë dhambëve të kohës që t’i hanin e t’i kthenin në grumbuj rrenojash. Janë sheshue një pjesë e madhe rrethimesh e avllish karakteristike, që përcaktonin rrugët e rrugicat e kalimin e ujnave në kohë shinash e vërshimesh...”

Dhe, ka shumë të drejtë autori në këto konstatime të dhimbshme, që përligjen me katrahurën e zëvendësimit të shtëpive të vjetra muslimane të Shkodrës me ndërtime pa shije e betonizime bajate, që të sheh syri gjithandej në qytetin tonë!?

Ka shumë të drejtë, sepse gjurmët e vakëfeve dhe bamirësive të zotnive

muslimanë shkodranë, thuajse nuk ekzistojnë më; diku të shembura nga komunizmi, diku të zaptuara nga të ram’t në Shkodër, diku nga politikat urbane kundër arkitekturës osmane e kështu me rradhë...

Ka të drejtë, se paaftësia e nëpunësve të shtetit, përzier me shpirtin e fshehur islamofob, si dhe tendencat flagrante të prezantimit të Shkodrës si qytet 100 vjeçar, përta i përket arkitekturës dhe përkujdesjes shtetërore ndaj ndërtesave dhe gjurmëve të vjetra arkitekturore, e kanë bërë Shkodrën të mos njihet më!?

Por, ajo që më nxiti të shkruaj sot me dhimbje këto rreshta, nuk është thjeshtë abuzimi shtetëror me gjurmët e arkitekturës osmane e islame në Shkodër, jo, jo!

As tendenca e hapët e investimeve të vrullshme në lagjet jomuslimane të Shkodrës dhe keqprezantimi i Shkodrës, sipas kapriçove egoiste të një individi a një grupi partiak të njohur në Shkodër, as kjo!

As tendenca e kthimit të lagjeve të vjetra muslimane të Shkodrës në geto të zhurmshme, me rrugë të dorës së tretë, plot puceta, bume e diznivele, pa drita e pa trotuare, pa këtë e pa atë, as kjo!

As tendenca për të mbjellur këtu e aty, si kërpudha pas shiu, statuja e shtatore, buste e monumente të personaliteteve jomuslimane, a thua se ky qytet nuk ka as ka pasur burra të mëdhenj muslimanë, që kanë dhënë e kanë kontribuar sa askush tjetër, as kjo, jo!

As shumë e shumë tendenca partiake të pas vitit 1990, për të zaptuar vakëfe e për t’ia legalizuar të afërmeve, për të vinuar kthimin e pronave të muslimanëve e për t’i ngatërruar ato, si mos më keq, as kjo!

As shumë më shumë se kaq, por Xhamia e Plumbit!

Nuk do merrem këtu me shpjegime se ku jemi me marrëveshjen e TIKA-s, a se a besojmë ne si muslimanë në faktin se kemi një Ministri Kulture, kur bëhet fjala për xhaminë tonë, as a kemi besim tek një kryeministër, jo e jo (meqë, më pyeti dikush se a e ka vizituar kryeministri

Xhaminë e Plumbit në 25 vjetorin e saj?!), a te disa kryeministra, jo e jo, (që të jem i drejtë e mos të ma marrin tifozët partiakë për personale)..!?

Ajo që dua të merrem me të në këto pak rreshta është fakti se sot, më 15 maj 2016, Xhamia e Plumbit është e përmbetur më keq se kurrë dhe se, askush nuk është në gjendje të thotë se a do të zgjidhet ndonjëherë katrahura urbanistike e lagjes së Tabakut dhe Monumentit arkitekturor më të rëndësishëm të Shkodrës, Xhamisë së Plumbit?

A do të ndërhyjë njeri për hapjen e rrugës së zënë nga betonatat, që pengojnë lëvizjen drejt Çinarit të Tabakut dhe gjurmëve të mbetura të Xhamisë shekullore aty?

A do të ndërhyjë dikush që ajo lagje e vjetër shekullore të ketë vëmendjen e duhur të Bashkisë Shkodër, me investime serioze dhe të denja për hyrjen drejt zonës së kalasë?

A do të lëvizë Komuniteti Mysliman i Shqipërisë (All-llahu iu bëftë ndihmë në shumë përballje që mban mbi supe), drejt krijimit të një bordi kombëtar për inspektimin, regjistrimin dhe rikthimin në identitet të gjurmëve të vjetra të trashëgimisë islame, me punime dhe investime cilësore?

Dhe, a do të lejojmë ne muslimanët, që pushtetet e pabesa dhe antikombëtare, të na e shkatërrojnë Xhaminë e Plumbit, siç kanë bërë deri më sot me Xhaminë e kalasë, por jo vetëm..?

Dhe, u ndala pak në një rresht të studimit të Lec Shllakut, ku pohon me plot dinjitet e fisnikëri, se Xhamia e Plumbit: “Asht pa dyshim xhamia mbretneshë mbi të gjitha simotrat e veta në Shqipërinë ballkanike...”

E, pyetja që lind vetvetiu teksa sheh gjendjen e kësaj Mbretneshe në skamje, është: A po na e mbysin dalëngadalë Mbretneshën, bijtë e çakejve..?!?

Imam Muhamed B. Sytari

*Myfti i Zonës Shkodër
Shkodër, më 15 maj 2016*

Sheikh Muhamed El-Gazali

Nuk na intereson se kush na armiqëson në fenë tonë. Ne kemi qëndrimin tonë me Zotin e Vetëm dhe jemi të vendosur në respektimin e Shpalljes dhe pasimin e të dërguarve të Tij. Nëse disfatat e baballarëve kanë çuar në anulimin e sheriatit dhe akides së Tij, kjo dukuri është në zhdukje dhe ne do ta kthejmë rrugën tonë të parë për sa kohë marrim frymë. Në Mus'haf nuk ka kurrë ajete të vdekura, apo dispozita të ngurta dhe adhuresit e djallit do të dështojnë në komplikimin e epokës sonë, me ndihmën e Allahut: "Allahu është Kujdestari i atyre që kanë besuar, i nxjerrë ata nga errësirat në dritë. Ndërsa, ata që kanë mohuar, kujdestarët e tyre janë djajtë, i nxjerrin ata nga drita në errësira. Të tillët janë banorë të zjarrit, në të ata janë përgjithmonë!"

Prej çudirave të kohës është se urrejtësit tanë për shkak të fesë dhe udhëheqësit e tyre, e quajnë veten "iluministë" (dritësues)! E ata nuk janë të qetë, derisa të arrijnë dëshirat

NË KËRKIM TË TRAZIRËS

Prej çudirave të kohës është se urrejtësit tanë për shkak të fesë dhe udhëheqësit e tyre, e quajnë veten "iluministë" (dritësues)! E ata nuk janë të qetë, derisa të arrijnë dëshirat e kolonizatorëve global në fshirjen e Islamit nga toka.

e kolonizatorëve global në fshirjen e Islamit nga toka.

Qëllimi është fshirja e Islamit, vetëm të atij! Le të rrinë fetë mbarë pas kësaj, të mos kritikohen për asgjë dhe të mos frikësohet asgjë prej tyre! Ky mendim më erdhi ndërmend, ndërkohë që po lexoja diçka që ka shkruar dr. Murad Vehbe, me titull: "Rryma e fundamentalizmit sundon në media dhe mbikëqyr arsimin". Me vete thashë: Çfarë kërkon ky njeri?

Ai aludon se Gazaliu ka qenë dervish i madh dhe mendjengurtësia e tij i ka shkaktuar dëm mbarë mendimit islam, dhe se Ibn Ruzhdi, ai është prijësi i iluministëve (dritësuesve)! E, se bota islame nuk do ta shikojë rrugën, përveç nëse shkon pas tij. Me këtë orientim, kasa e komunistëve, të cilët punojnë nën moton e iluminizmit, mbështetet mbi bazën e mendjes së respektuar!

Gazaliu dhe Ibn Ruzhdi janë prej dijetarëve të mëdhenj të Islamit dhe që të dy respektonin (pasonin) Kur'anin dhe Sunetin, ndërsa kontradiktat intelektuale mes tyre, janë si ndryshimet juridike (në dispozita) mes Shafut dhe Ebu Hanifes, që nuk është asgjë e rëndësishme. Sikur të jetonin në këtë kohë, do të kishin qenë dy shokë të ngushtë dhe do të kishin bashkëpunuar së bashku kundër ateizmit të kuq, apo të verdhë.

Metoda e dyshimit të Dekarti është e nxjerrë prej metodës së dyshimit të Gazaliut dhe kur Ebu Hamid El-Gazali ka kritikuar filozofinë greke, ka zbuluar një mendje prej mendjeve më të mëdha të botës së njerëzve. Ai notonte në horizonte më të larta se Aristoteli, Platoni dhe Sokrati. Dhe me këtë mendje atomike, të cilën ia dhuroi Allahu, e la harab (e shkërmoqi) atë filozofi në pjesën më të madhe të bazave të saj.

Ndërsa Ibn Ruzhdi, ai me gjithë bindjen e tij për Kur'anin dhe Sunetin, kishte një këndvështrim që afrohej, apo largohej prej Gazaliut, e në këtë nuk ka të keqe e as qortim. Ndërkohë që të dy këta dijetarë të nderuar, kanë qenë prej korifenjve të mendimit islam.

E, nuk e di se çfarë lidhje ka Murad Vehbe, (i cili është i krishterë) që i shërben me sineritet krishtërit të tij, me këto çështje të vjetra, dhe çfarë kuptimi kanë akuzat e tij për median dhe arsimin për fundamentalizëm? Mendoj se ai nuk është i kënaqur, veçse nëse ngrihen buste për Marks dhe Leninin në ndonjë shesh të Kajros dhe çrrënjosjet Islami prej rrënjëve të tij!?

Përktheu nga arabishtja dhe përshtati në shqip:

Lavdrim Hamja

**QËLLIMI ËSHTË FSHIRJA E ISLAMIT,
VETËM TË ATIJ! LE TË RRINË FETË MBARË
PAS KËSAJ, TË MOS KRITIKOHEN PËR ASGJË
DHE TË MOS FRIKËSOHET PREJ TYRE ASGJË!**

Dr. Muhammed Ali Es-Salabi

Hz. Omeri (r.a) pyeti një ditë rreth një personi, se mos e njohte njeri. Një burrë në prani të tij, tha: Unë e njoh, o prijës i besimtarëve!

H. Omeri e pyeti: Mos e ke gjë komshi, sepse komshiu është më i dituri i njerëzve mbi sjelljen e komshive të tij!

Burri ia ktheu: Jo!

H. Omeri vazhdoi: Mos ke udhëtuar gjë me të, sepse udhëtimet zbulojnë natyrat e njerëzve!

Burri tha: Jo!

H. Omeri pyeti: Mos vallë ke bërë tregëti me të dhe ke bashkëpunuar me të me dinar e dirhem, sepse këta të dy e zbulojnë brumin e njeriut!

Burri tha: Jo!

H. Omeri ndërhyu: Se mos e ke parë gjë në xhami duke tundur kokën e tij, në këmbë dhe ulur?

Burri tha: Po!

H. Omeri ia ktheu: Ulu se nuk e njeh!

H. Omeri e dinte mirë se njeriu ka mundësi ta zhveshë rrobën e fesë tek dera e xhamisë, pastaj të veshë këpucët e tij dhe të vërsulet drejt botës si i tërbuar, duke ngrënë pasurinë e njërit e duke thumbuar nderin e tjetrit!

Ai e dinte mirë se mjekrat mund të bëhen mburoje, pas të cilave fshihen hajdutë të shumtë dhe, se velloja e zezë, nuk tregon domosdoshmërisht se nën të qëndron një grua e ndershme!

Ai e dinte se misvaku mund të duket si synet, me të cilin mprehim dhëmbët tanë për të ngrënë mishin e njëri-tjetrit (me gibel)!

Ai e dinte se namazi mund të

FETARIZMI FORMAL...

Indonezia, nuk është bërë muslimane me shpatë, përkundrazi, e ka pranuar Islamin nëpërmjet ca tregtarëve muslimanë; nga sjellja dhe besueshmëria e tyre! Ata nuk i tregtonin mallrat me fenë e tyre! Për këtë, njerëzve u pëlqeu sjellja e tyre dhe thanë: Kjo është fé!

kthehet në një shfaqje elegante për një mashtrues, sikurse haxhi mund të kthehet në një adhurim social elitar për një të pafytyrë!?

Ai besonte se fetarizmi që nuk pasqyron një gjurmë në sjellje, është fetarizëm i thatë!

Indonezia, nuk është bërë muslimane me shpatë, përkundrazi, e ka pranuar Islamin nëpërmjet ca tregtarëve muslimanë; nga sjellja dhe besueshmëria e tyre! Ata nuk i tregtonin mallrat me fenë e tyre! Për këtë, njerëzve u pëlqeu sjellja e tyre dhe thanë: Kjo është fé!

**EBU XHEHLI VISHTE
TË NJËJTËN XHYBE DHE ÇALLMË
QË VISHTE EDHE EBU BEKRI!
MJEKRA E UMEJE IBN KHALEFIT
ISHTË E GJATË,
NJËSOJ SI MJEKRA
E ABDULL-LLAH IBN MES'UDIT!
SHPATA E UTBES ISHTË
PRODHUAR NGA I NJËJTI
MATERIAL, PREJ KU ISHTË
PRODHUAR EDHE SHPATA
E KHALIDIT!
U PËRNGJANË NË FORMA,
U NDANË NË PËRMBAJTJE!**

Besimi i rremë është më i keq se femohimi i hapur, edhe pse të dy janë një sherr i madh! Ndërsa mënyra e sjelljes me të tjetrët, ajo është boshti i fetarizmit të saktë!

Nëse njerëzit nuk arrijnë ta bëjnë dallimin në mes të tregtarit fetar dhe tregtarit jofetar, atëherë, ku qëndron vlera e fetarizmit?

Nëse bashkëshortja nuk e bën dallimin në mes të bashkëshortit fetar

dhe atij jofetar, atëherë, ku qëndron vlera e këtij fetarizmi? Dhe e kundërta, poashtu!

Nëse prindërit nuk e bëjnë dot dallimin në mes të respektit të fëmijës fetar dhe atij jofetar, atëherë përse ky fetarizëm?

Është fatkeqësi nëse nga haxhi ynë nuk marrim, veçse hurmat, ujin e zemzemit, sexhadet e prodhuara në Kinë dhe vaktet me pulë të pjekur!?

Është fatkeqësi nëse nga agjërimi ynë nuk marrim, veçse llojet e ushqimeve, pijet freskuese, emisionet televizive dhe dramat seriale!?

Është fatkeqësi nëse namazet tona kthehen në lëvizje gjimnastikore, prej të cilave përfitojnë muskujt dhe gjymtyrët, por jo zemra e jonë!?

Shfaqjet e fetarizmit janë një gjë e lavdëruar, sepse ne krenohemi me fenë tonë, formalisht dhe në përmbajtje! Por, është e turpshme të kapemi pas formës dhe të lëmë përmbajtjen!

Feja i ktheu barinjtë e dhenve në udhëheqës të popujve! Ajo nuk ua ndërroi format, por ndërroi përmbajtjen e tyre!

Ebu Xhehli vishte të njëjtën xhybe dhe çallmë që vishte edhe Ebu Bekri! Mjekra e Umeje ibn Khalefit ishte e gjatë, njësoj si mjekra e Abdull-llah Ibn Mes'udit! Shpata e Utbes ishte prodhuar nga i njëjti material, prej ku ishte prodhuar edhe shpata e Khalidit!

U përngjanë në forma, u ndanë në përmbajtje!

Ky është adhurimi në një kuptim gjithpërfshirës; çdo gjë që All-llahu e do dhe e pëlqen prej fjalëve dhe veprave të dukshme dhe të padukshme!

Ky është Islami!

Përktheu nga arabishtja dhe përshtati në shqip

Muhamed B. Sytari

Shkodër, më 25 maj 2016

Sheikh Vehbi S. Gavoçi

I pari bidat që ka ndodhur në jetën islamie ishte bidati i havarixhëve, të cilët në kohë të kalifit Ali (r.a) dolën kundër tij deri sa e akuzuan edhe si qafir atë me shokët e tij, bile edhe e luftuan dhe vranë shumë njerëz mbasi nuk morën rrugën e tyre të shtrembër dhe nuk vranë jobesimtarët, gjoja se kanë besë.

Na tregon Tabaraniu se Umare, djali i Eretit, ishte duke luftuar larg dhe, duke u kthyer, arriti afër vendit të quajtur Ehvazë, aty dëgjoi ezanin dhe tha me vete: Nuk ka pasur muslimanë përpara në këtë vend dhe mori rrugën për ku dëgjoi ezanin. Atje pa se njerëzit ishin havarixh (Ezarika), porsa e panë dhe e njohën se nuk është prej tyre, i thanë: Çka të ka sjellë këtu, o vëllai i të mallkuarit? Ky, kur e pa se donin ta vrisnin, iu tha: Po ju tregoj fjalën që i thashë Profetit (a.s), pas së cilës ai më la të lirë: “Dëshminë se Zoti (xh.sh) është një, s’ka zot tjetër përveç Tij dhe se Muhammedi (a.s) është i dërguari i Tij”. Nuk e pranuan fjalën e tij, por e vranë.

Ata të shkretë u gënjyen me pak dije që e kishin e u mburrën me të. I mallkuari i ka pëshpëritur gjoja se ata dinë më tepër se Hz. Aliu, dhe e duan fenë më tepër se ata sahabë të mëdhenj.

Profeti (a.s) ka thënë: “Do të vijë mbas meje një popull që lexon Kur’anin, ju mbërrin deri në fyt e nuk zë vend në zemra, vrasin muslimanët e nuk vrasin idhujtarët, ata dalin nga feja siç del shigjeta nga vendi i saj ku gjuhet. Po t’i takoj ata, unë do t’i luftoj!”

Transmeton Buhariu dhe Muslimi, se Abdullahu, djali i Hz. Omerit ka thënë: “I njoh havarixhët, më të këqijtë prej krijesave të Zotit (xh.sh) dhe ata përdorin ajetet që janë për jobesimtarë

DISA BIDATE TË NDALUARA

dhe ia veshin ato muslimanëve” d.m.th akuzojnë muslimanët në besimin e tyre. Na tregon Hudhejfe se Profeti (a.s) ka thënë: “Ajo që kam më frikë për ju, është një njeri që lexon Kur’anin, derisa shihet gëzimi i tij për të. Rroba e tij është Islami, ç’vishet prej asaj rrobe, aq sa Allahu dëshiron dhe e hedh pas shpine. Nxiton te komshiu i tij për ta mbytur me shpatë dhe e akuzon si qafir”. Hudhejfe (r.a) thotë: E pyeta Profetin (a.s) e i thashë: O i Dërguari i Zotit (xh.sh), cili është më i drejtë të akuzohet? Profeti (a.s) iu përgjigj: “Ai që akuzon!” (Transmetuar nga Ibn Hibbani)

Kam dëgjuar këtu në Shkodër se një djallë këtu, mbas pak ditësh që është marrë me fé, ka thënë: “I mjeri babai im, është qafir e është për zjarr!” (se babai i tij ishte Hanefi!!!) Gjysma e botës muslimane janë Hanefi. Çfarë thuhet për ata djelmosha në vendin tonë e në të tjera vende që akuzojnë të tjerët me kufër? Të mjerët ata, atyre iu kthehen ato fjalë e i gjen gazepi në qoftë se nuk pendohen!

Prej atyre Bidateve të këqija e dëmtuese është edhe me dalë kundër katër medh’hebeve. Muslimanët qysh në shekullin e katërt e deri më sot janë lidhur me medh’hebe, d.m.th kanë adhuruar Zotin (xh.sh), kanë zbatuar kërkesat e tij në bazë të atyre medh’hebeve që i mbështeten Kur’anit e Hadithit e fjalëve të mëdha, qofshin sahabë e më mbrapa.

Ata të rinj që kundërshtojnë medh’hebet, gjoja se njerëzit adhurojnë të parët e medh’hebeve, e ata njerëz të panjohur me dije të sakta nga ulematë e njohur, këta dy lloje njerëzish rrëshqasin keq! Ata kërkojnë prej njerëzve me i marrë ata si prijës e me lanë medh’hebet, me të cilët kanë jetuar qindra e mijëra Ulema e dijetarë dhe jetojnë edhe sot. Ajo rini gënjehet e kujton se fakti i mjafton kujtdo që të vendosi me të!

Shumë kohë më përpara erdhi një njeri në dersin (vasin) e Ameshit dhe e pyeti për një gjë, ai ia solli studentit të vet, Ebu Hanifes, pyetjen dhe kur ai iu

përgjigj si duhet, mësuesi i tha: Çfarë fakti ke? Ebu Hanifja i përmendi disa hadithe që kishte dëgjuar prej tij.

Këtu mësuesi i tha Ebu Hanifes: “Nuk e kam ditur se ti i di dhe punon me këto gjëra. Ju që dini Fikhun jeni si mjekët, ndërsa ne që dimë hadithet jemi si farmacistët”, d.m.th farmacisti ka shumë ilaçe kundër dhimbjes së kokës, nuk na urdhëron të përdorim asnjërin prej tyre, por thotë: pyet doktorin se ndoshta një ilaç është më i mirë për dhimbje koke, por ai mund të dëmtojë zemrën!?

Po përmendi një shembull që ka

Prej Bidateve të këqija e dëmtuese është edhe përbuzja dhe sharja e dijetarëve të fesë Islame që janë të njohur për frikën e Zotit (xh.sh) për dije të madhe nga njerëzit e mëdhenj. Na ka treguar Profeti (a.s) se ka me ardhur një ditë, kur të fundit shajnë të parët e flasin keq për ta.

ndodhur në kohë të Profetit (a.s): Në një luftë në kohë të Profetit (a.s), një sahabi u çua në kokë. Erdhi nata e fjetën në fushë, e u bë për t’u larë.

Të nesërmen pyeti disa shokë se si t’ia bënte? Disa guximtarë i thanë: E ke borxh me u la edhe pse je me kokë të çarë, mbasi ajeti i Kur’anit thotë: “Në qoftë se jeni bërë për t’u larë, lahuni”. Dëgjoi fjalën e tyre, u la aty, iu pezmatua plaga dhe vdiq. Kur Profeti (a.s) mësoi për atë çështje e për fjalën e disave, tha, (siç transmeton Ebu Davudi): “E mbytën, Zoti i mbytë! Pse nuk kanë

pyetur kur nuk kanë ditur. Shërimi i atij që nuk di, është pyetje!”

Ata e ditën ajetin, por nuk dinin ku përdoret. Kjo gjë ndodh edhe sot prej disave që merren vetëm me disa hadithe, e pasohen prej disa të rinjve që besojnë në dijen e tyre, se është aq e madhe sa që kalon dijen e të parëve të medhhebeve, që është e saktë, pa gabime, as harresë dhe as mungesë.

Para disa viteve kanë dalë disa dijetarë në Indi e fjala e tyre ka arritur në vendet arabe; ata njerëz që merren me Hadith kanë gjetur se më mirë për burrin është me vendosë duart në gjoks kur është në këmbë, në falje, duke lexuar Kur'an. Këtë gjë e kanë marrë disa të rinj se gjoja kanë gjetur se si ka qenë falur Profeti (a.s) e se ajo nuk është mënyra si falet asnjë nga medhhebet. Dijetarët e kanë parë se ky Hadith transmetohet nga Muemmel ibni Ismaili, që përmendë vënien e duarve në gjoks, e kanë thënë që ai dijetar është i dobët dhe nuk pranohet përcjellja e tij e hadithit të Profetit (a.s).

Po përmendi këtu më poshtë çfarë kanë vendosur të parët e medhhebeve për vënien e duarve në falje (në namaz).

Në medhhebin tonë (Hanefi) dhe në medhhebin (Hanbeli) duart vihen nën kërkthizë, siç ka ardhur nga Hz. Aliu dhe Ebu Hurejra. Ndërsa në medhhebin (Hanbeli) ka edhe një mendim tjetër për t'i vënë duart mbi kërkthizë. Shafiu ka thënë: “Duart vihen mbi kërkthizë e nën gjoks.”

Maliku ka thënë: “Vihen duart nën kërkthizë të spostuara pak anash, ose nuk vihen aspak e lihen anash, pra lëshohen.”

Pra, duke i vënë burri duart mbi gjoks siç i vë gruaja, ajo quhet bidat. Disa që i vënë duart mbi gjoks edhe kur çohen nga përrulja (rukuja). Për këtë Shejkh Nasiri, i pari i disave, thotë: Është BIDAT (dalalet) i shtrembët e humbje!

A ta merr mendja vëlla lexues se dijetarët, të parët e medhhebeve e mijëra Ulema në Kur'an, Hadith, Gjuhë, Fikh e të tjera nuk kanë punuar me hadith ose nuk kanë ditur? E, mbas qindra vitesh, erdhën disa indianë me atë dije? Është larg mendsh të ishin ata krejt gabim e ai gabim të vazhdonte deri para 200 vjetësh.

Prej Bidateve të këqija e dëmtuese

është edhe përbuzja dhe sharja e dijetarëve të fesë islame që janë të njohur për frikën e Zotit (xh.sh) për dije të madhe nga njerëzit e mëdhenj.

Na ka treguar Profeti (a.s) se do të vijë një ditë, kur të fundit shajnë të parët e flasin keq për ta. Thotë Ibn Asakir: (Mishi i Ulemave është i helmator, ai që flet për ta keq, frikësohet mos i vjen fundi i keq!) Ky lloj Bidati grin, shpartallon, ç'vleftëson historinë fetare e dijetarët e fesë, sjell përçarje në popull, mbasi ndahet grupe-grupe, secili akuzon njëri-tjetrin me dije e pa dije, me fakte e pa fakte.

Mbjell mosbesim në popull për ata sahabë të mëdhenj, tabiinë të mëdhenj, të parët e medhhebeve të mëdhenj, shkrimtarë të mëdhenj në tema të ndryshme, në libra që kanë mbjell famë te Ulematë me qindra vite.

Është mëkat i madh me dalë disa njerëz, që i cilëson Pejgamberi (a.s): “Disa të rinj mendjelehtë, përsërisin hadithin e Profetit (a.s) pa dije të plotë, ata dalin nga feja siç del shigjeta kur lëshohet nga vendi i vet”. (Transmetuar nga Buhari)

Në të vërtetë lexojmë, dëgjojmë e shohim që disa të rinj në disa vende po iu vjen shumë lehtë të akuzojnë të tjerët se janë qafirë, idhujtarë, bidatli të sharruar, e po i shohim si po ndeshen me njerëzit e qeverive e po luftojnë njerëzit që këta i kujtojnë me faj!

Sa mirë do të ishte sikur disa të rinj të akuzojnë veten përpara të tjerëve, disa herë, e me thanë që ne jemi në rrugë të gabuar!

Në Hudejbije Profeti (a.s) ra dakord me Kurejshët që të ndalonin luftën ndërmjet tyre për 10 vjet dhe se ai që shkon prej Medines në Mekë nuk e kthejnë për në Medine, kurse ai që vjen në Medine si besimtar nga Meka, duhet me u kthye përsëri në Mekë.

Hz. Omeri i tha Hz. Ebu Bekrit: Si e pranojmë ne këtë kusht? Hz. Ebu Bekri tha: “Akuzo veten e jo Pejgamberin (a.s)!”, megjithatë Hz. Omeri shkoi vetë te Profeti (a.s) dhe e pyeti për këtë gjë. Dhe Profeti (a.s) iu përgjigj: “Unë jam i dërguar i Zotit (xh.sh) e Ai nuk do më humbë!” Në fund zbriti ajeti që quan atë paqe triumf. Atëherë e kuptoi Hz. Omeri se kishte gabuar në pyetjen që kishte bërë!

"Shtojeni dhikrin e All-llahut!

**Caktoni një pjesë nga koha
e juaj për leximin e Kur'anit!**

Por, lexim me kuptim

e meditim, fjali-fjali,

fjalë-fjalë...

**Bëjini shtëpitë tuaja kible
për komshitë tuaj, familjarët,**

miqtë e të afërmit,

duke i ftuar drejt

All-llahut të Madhëruar.

Sahabët, edhe pse ishin

analfabetë, në të vërtetë

ishin prijës dhe rihirës drejt

të mirës, sepse qëndruan

pranë Resulull-llahut (a.s)

me zemrat e tyre, saqë fjalët

e tij qarkulluan në venat

e tyre, si gjaku i pastër..."

Shejkh Ahmed Rastaro

Arben Halluni, teolog

Pjesë e besimit janë: Çdo çështje t'i lihet Allahut në kompetencë, mbështetja te Madhniploti gjatë ecurisë në jetë, kërkimi i ndihmës prej Tij në vështirësi e në begati dhe besimi se vetëm te Allahu, Krijuesi i gjithësisë, Rregullatori i çdo sendi është dhurimi e privimi, rizku e ndalimi, fitorja e humbja, përparimi dhe prapambetja...

Mbështetja tek Allahu e gjallëron jetën e besimtarëve, i bën të qëndrueshëm përpara trishtimit, i shtyn përpara drejt zhvillimit, i mbron zemrat dhe i bën krenarë përballë shtypjes.

Besimtarët gjatë mbështetjes së tyre tek Allahu (xh.sh) gjejnë qetësi e kënaqësi shpirtërore. Nëse përjetojnë gjë të mirë e dinë se Allahu (xh.sh) është Ai që ua solli atë, kështu në shenjë mirënjohjeje falënderojnë Krijuesin e universit. Ndërsa nëse i godet ndonjë gjë e vështirë, janë të bindur se Allahu është Ai që ua ka sjellë atë si sprovë që me kalimin e kohës mund të kthehet në interes të tyre. Në lidhje me këtë, Kur'ani Famëlartë thotë: "Thuaj: Neve nuk na godet asgjë tjetër, përveç çka na është caktuar nga Allahu; Ai është Ndihmëtar yni. Prandaj, vetëm Allahut le t'i mbështeten besimtarët." - (Et-Teube:51)

Allahu (xh.sh) ka udhëzuar besimtarët që të mbështeten vetëm tek Ai, të lidhin zemrat vetëm me Krijuesin, të jenë të bindur se vetëm dora (fuqia) e Zotit Fuqiplotë është mbi fuqinë e tyre e kujdesi i Tij i pakufishëm është mbi veprimet e tyre. Vetëm në këtë mënyrë besimtarët mund të realizojnë kërkesat e tyre dhe të shmangin sa më shumë dëmin, që vjen si pasojë e neglizhencës ndaj udhëzimeve hyjnore. "Kush i mbështetet Allahut, Ai i mjafton

TEVEKULI!...

atij, Allahu realizon dëshirën e vet dhe Allahu çdo gjëje ia ka caktuar kohën (afatin)." - (Et-Talak: 3)

Po të mos ishte përkrahja e Allahut (xh.sh), besimtarët nuk do të mund të zgjidhnin kërkesat e kohës e të jetës, as me forcë e as me aftësinë e tyre, as me zgjuarsin e as me përgatitjen e tyre. "E atyre (shokëve të Pejgamberit) që dikush u tha: "Populli (idhujtarët) është tubuar t'ju sulmojë, pra kini frikë!". Ajo, vetëm ua shtoi edhe më shumë besimin e thanë: "Neve na mjafton që kemi Allahun, Ai është mbrojtësi më i mirë!". Dhe ata pa i gjetur kurrfarë e keqe fituan begati e mirësi të mëdha nga Allahu dhe e arritën edhe kënaqësinë e Tij. Allahu është dhurues i madh." - (Ali Imran: 173-174)

Kjo shtesë e besimit ka qenë në të vërtetë shtylla e profetëve në luftën e tyre kundër armiqve të Allahut. Një gjë të tillë e shpreh qartazi Kur'ani i shenjtë: "E përse të mos i mbështetemi Allahut derisa Ai na udhëzoi në rrugën tonë (të drejtë). Për Zotin, ne gjithsesi do të durojmë e do të përballojmë mundimet që na bëni, e vetëm Allahut le t'i mbështeten vazhdimisht ata që gjithnjë iu mbështeten." - (Ibrahim: 12)

Jo vetëm kaq, por Krijuesi i universit ka paralajmëruar me ndëshkim nëse i mbështetemi tjetër kujt në çështjen e kërkesës së rriskut për të jetuar padrejtësisht krenar, kokëlartë e mendjemadh siç bëjnë shumë njerëz mjëranë në këtë jetë lëndore, duke menduar se njeriu i sjell njeriut rriskun dhe fatin e tij. Absolutisht, jo. Allahu (xh.sh) thotë në Librin e Tij të vetëm të pandryshuar: "S'ka dyshim se ata që po i adhuron ju pos Allahut, janë të krijuar sikur ju (njerëzit janë më të përsosur). Thirrni pra ata, e le t'ju përgjigjen juve nëse thoni të vërtetën." - (El'A'rafë:194)

Kurse në një rast tjetër thotë: "S'ka dyshim se ata që i adhuron në vend të Allahut, nuk posedojnë furnizimin tuaj, pra kërkoni furnizimin tek Allahu, adhuronit Atë dhe shprehni falënderimin Atij, sepse tek Ai do të ktheheni." - (El-Ankebutë: 17) Po ashtu Madhniploti Allah thotë: "Po, të Allahut janë pasuritë (depot) e qiejve e të tokës, por

*MBËSHTETJA TEK ALLAHU
E GJALLËRON JETËN
E BESIMTARËVE, I BËN
TË QËNDRUESHËM
PËRPARA TRISHTIMIT,
I SHTYN PËRPARA
DREJT ZHVILLIMIT,
I MBRON ZEMRAT
DHE I BËN KRENARË
PËRBALLË LYPJES.*

hipokritët nuk janë duke e kuptuar." - (El-Munafikunë: 7)

Feja islame udhëzon besimtarët e vet që të krenohen vetëm me mirësitë e Allahut, të kenë besim vetëm tek Ai dhe t'i mbështeten vetëm Atij. Islami gjithnjë e më tepër i fton besimtarët të respektojnë shkaqet dhe t'i marrin në konsideratë, sepse ata janë të krijuar nga i Madhi Zot dhe po me ta njeriu realizon kërkesat dhe synimet e tij. Allahu (xh.sh) si Krijuesi i gjithësisë ka nxitur njeriun që të drejtojë shikimin e tij tek universi dhe tek çdo gjë gjendet, apo sillet rreth tij.

Ai Subhanehu i ka bërë thirrje njeriut që të udhëtojë nëpër tokë, të shkelë malet, të zhytet deri në thellësitë e deteve, të hulumtojë në planetet e në hapësirë dhe të përftojë nga eksperiencat e tij. "Dhe për të mirën tuaj vuri në shërbim anijet, të lundrojnë nëpër det me urdhrin e Tij, e në shërbimin tuaj i vuri edhe lumenjtë. Për ju nënshtrroi diellin dhe hënën që në mënyrë të zakonshme vazhdimisht udhëtojnë. Për ju përshtati edhe natën e ditën." - (Ibrahim: 32-33) Po në një ajet tjetër kuranor thotë: "Ai është që juve tokën ua bëri të përshtatshme, andaj, ecni nëpër pjesë të saj dhe shfrytëzoni begatitë e Tij, vetëm tek Ai është e ardhmja." - (El-Mulk: 15)

Mbështetja tek Allahu (xh.sh) është

një veprim serioz në jetë dhe shprehje e mirëbesimit ndaj Krijuesit të gjithësisë, çka nuk pranon besim te vetja e tij (njeriut) dhe as neglizhencë. Për këtë Madhniploti thotë në Kur'an: "Sa i mirë është shpërblimi për ata që vepruan. Të cilët bënë durim dhe vetëm Zotit të tyre iu mbështetën." - (El-Ankebutë: 58-59)

Myslimanët e parë qenë të parët që vepruan duke iu mbështetur Allahut (xh.sh) në lëmi të ndryshme të jetës si në tregti, industri, bujqësi dhe në hulumtimet ideore e shkencore, duke respektuar shkaqet për të cilat Zoti Fuqiplotë ka porositur që të merren në konsideratë dhe pikërisht për to ata u dalluan me zhvillimin progresiv e përparimtar. Kështu ka qenë edhe i dërguari i Allahut, Muhamedi (a.s), i cili qe prijësi i vepruesve dhe respektuesve të shkaqeve dhe njëkohësisht ka nxitur vazhdimisht njerëzit për veprim permanent duke u tërhequr vëmendjen për plogështi e dembelizëm, kur për këto dy cilësi të dobëta kërkonte mbrojtje nga Allahu (xh.sh) në lutjet e tij shembullore.

Dekadat e fundit feja Islame është përfshirë nga fraksione dembelësh që kanë besim apo i mbështetën vetëm vetes së tyre. Kujtojnë se qëndrimi ndenjor për të kërkuar rriskun është mbështetje. Ekstremi i këtij fenomeni absurd e naiv shkon edhe më tej. Ka prej tyre që megjithëse janë në gjendje për punë jetojnë në krahët e të tjerëve që e duan punën dhe e aplikojnë atë.

Respektimi i shkaqeve nuk bie ndesh me mbështetjen tek Allahu (xh.sh). Zoti i gjithësisë ka obliguar njeriun që të marrë në konsideratë shkaqet, por natyrisht duke iu mbështetur shkaktarit, i cili është vetëm Krijuesi i universit. Ndërkohë principet islame tërheqin vërejtje në rast të nënvlerësimit të shkakut. Tregohet një herë se një arab e nënvlerësoj kafshën e tij duke mos e lidhur atë përpara xhamisë së profetit Muhamed (a.s), në Medine dhe tha: "Iu mbështeta Allahut". Ndërsa Profeti i Islamit i tha: "Lidhe atë (deven), pastaj mbështetu Allahut". Po ashtu parimet e besimit tonë të dëlirë na mësojnë se besimtarët duhet të respektojnë shkaqet e forcës materiale në mënyrë që të kemi përkrah forcën shpirtërore për të përballuar betejat e ndryshme që ka natyra e kësaj bote lëndore.

Udhëzimi islam për këtë çështje

është i qartë përse i përket marrjes në konsideratë të shkaqeve të ruajtjes nga sëmundjet dhe kjo nuk bie ndesh me mbështetjen tek Allahu (xh.sh). Profeti Muhamed (a.s) thotë në lidhje me këtë çështje. "Nëse dëgjoni për murtajen (sëmundje epidemike) të përhapur diku në një vend mos hyni në të. Në qoftë se përhapet në vendin ku jetoni mos dilni prej tij".

Kjo është pikërisht motoja shëndetësore me anë të cilës kombet e ndryshme bëjnë apel në këtë kohë. Ndërsa Islami këtë moto e ka shfaqur para shumë shekujve.

Në kuadër të kësaj profeti Muhamed (a.s) ka porositur që të mos nënvlerësojmë në asnjë çast dhe në asnjë rrethanë shkaqet si p.sh: në çështjen e lënies së ushqimeve dhe pirjeve të zbuluara, për faktin se mund të bie ndonjë insekt i dëmshëm e si rrjedhojë mund të shkaktojë sëmundje të ndryshme infektive. Ai (a.s) ka thënë: "Përpara se të flini fikni ndriçimin, mbyllni dyert dhe mbulonit enët e ushqimit dhe sendet e pirjes".

Tregohet një herë se disa myslimanë dolën herët në mëngjes për betejë kundër mushrikëve (idhujtarëve) dhe gjatë rrugës panë një djalë të fuqishëm dhe aktiv që ishte ngritur herët për punë. Ata kishin dëshirë që ky djalosh të ishte me ta në luftë dhe thanë: "Sikur të ishte me ne ky djalë në rrugën e Allahut". Ndërsa i dërguari i Allahut u tha: "Nëse njeriu del për të siguruar jetesën e fëmijëve të vet ai është në rrugën e Allahut, nëse njeriu del në punë për të shmangur veten nga lypja ai është në rrugën e Allahut, nëse njeriu del nga shtëpia për të ndihmuar prindërit e tij të moshuar ai është në rrugën e Allahut dhe në qoftë se njeriu del në punë për t'u krenuar dhe për të shitur mend me pasurinë e tij ai është në rrugën e shejtanit (djallit)".

Pra ky është kuptimi i përmbledhur i çështjes së mbështetjes ndaj Allahut (xh.sh) që kërkon respektim të shkaqeve, veprim e jo pasivitet, angazhim e jo nënvlerësim, ecuri e jo neglizhencë.

Mendoj se esenca e kësaj çështjeje gjendet te fjalët profetike të përmendura pak më lart: "Lidhe devenë, pastaj mbështetu Allahut".

*"Ashtu sikurse universi
që është argument
i madhërisë së Tij,
ashtu sikurse dielli,
hëna dhe yjet,
po ashtu edhe fakti
se: "Ai krijoi nga
vetë lloji juaj palën
(gratë), ashtu që të
gjeni prehje tek ato
dhe në mes jush krijoi
dashuri dhe mëshirë."
është argument
i rëndësishëm i
madhërisë së Tij".*

Dr. Ratib Nabulsi

AKTIVITETE GJATË MU

E TË BEGATA AJIT MAJ...

Idmir Plaku
imam, xhamia "Ebu Bekër"

Muaji i Ramazanit erdhi, besimtarët përgatitën për të jetësuar me agjërimin e tij. Një adhurim që nuk ka të ngjashëm me të në jetën e besimtarit. Këtë vlerësim për agjërimin e bëri Pejgamberi (a.s) në porosinë e tij lënë besimtarëve. Ebu Uname (r.a) tregon: I thashë: O i Dërguari i Allahut më urdhëro me një vepër Pejgamberi (a.s) më tha: "Agjëro, se vërtetë nuk ka të ngjashëm me të"¹ (këtë e përsëriti dy herë).

Kjo porosi profetike është sa madhështore aq edhe e bereqetshme, i bën dobi zbatuesit të saj në këtë jetë e në jetën tjetër. Vërtetë që me agjërimin nuk ka adhurim të ngjashëm, a e dini përse? Sepse Allahu (xh.sh) nuk ia bashkëngjiti ndonjë adhurim prej adhurimeve, apo vepër prej veprave, Qënies së Tij hyjnore, përveç agjërit, megjithëse të gjitha adhurimet, veprat, janë vetëm për Allahun (xh.sh). Në këtë kontekst Allahu (xh.sh) thotë: "Thuaj: Namazi im, kurhani im, jeta ime dhe vdekja ime janë thjesht për Allahun, Zotin e botëve". - (El-En'amë: 162)

Ndërsa për agjërimin, Allahu thotë, siç transmetohet nga Pejgamberi (a.s): "Çdo vepër e birit të Ademit është e tij, përveç agjërit, Ai është i Imi dhe Unë shpërblej për të!"² Për të gjitha veprat që bën besimtari është qartësuar masa e shpërblimit. Ata shumëfishohen nga dhjetë deri në shtatëqind apo sa të dëshirojë Allahu (xh.sh), përveç agjërit, Allahu (xh.sh) e shpërblen agjëruenin pa ndonjë masë të caktuar.

Në hadithin kudsij Pejgamberi (a.s) thotë: Me të vërtetë Zoti juaj thotë: "Të gjitha veprat e birit të Ademit shumëfishohen: E mira sa dhjetëfishi i saj deri në shtatëqindfish. Agjërimi është i Imi dhe Unë e jap shpërblimin

AGJËRIMI NUK KA TË NGJASHËM

për të".³ Në lidhje me thënien "Unë e jap shpërblimin për të", imam Menavi (Allahu e mëshiroftë) ka thënë: "Kjo thënie është tregues për madhësinë e shpërblimit dhe shumëfishimin e sevapit. Allahu Bujar, kur njofton se të jep shpërblim pa ndërmjetësim tregon shpejtësinë e dhënies dhe bujarinë e Tij."⁴

Agjërimi është prej durimit, ndërsa shpërblimin e atyre që durojnë, Allahu (xh.sh) e ka shprehur duke thënë: "Ndërsa ata që durojnë shpërblimi u jepet pa masë". - (Ez-Zumer: 10)

Agjërimi nuk mund të mendohet dhe as të veçohet nga ndjenja e durimit. Me të drejtë, Pejgamberi (a.s) e ka emërtuar Ramazanin si muaji i durimit e në lidhje me të ka thënë: "Agjërimi është gjysma e durimit".

Durimi është tre llojesh: **1.** Durim për hir të Allahut. **2.** Durim nga ndalesat e Allahut. **3.** Durim ndaj kaderit lëndues. Dhe të tri këto lloje durimi gjenden në ibadetin e agjërit. A nuk është agjërimi ndalesë nga ushqimi, pija dhe epshi?! Të qenurit jo nevojtarë për ushqim, pije apo të tjera gjëra prej nevojave njerëzore është një gjendje që përshkruan cilësitë e Allahut. E nëse robi afrohet tek Zoti i tij me gjëra që përputhen me cilësitë e Tij hyjnore, padyshim që do ta ketë në mëshirën e Tij. Imam Kurtubi (Allahu e mëshiroftë) ka thënë: "Të gjitha veprat e robërve u përshtaten gjendjes së tyre, përveç agjërit. Vërtetë ai është përshtatur në cilësi prej cilësive të Allahut (xh.sh) dhe sikur thotë që agjëruesi afrohet tek Unë me urdhëresë, që është lidhur në cilësi që përshkruan cilësitë e Mia."⁵

Padyshim që agjërimi nuk ka të ngjashëm. Këtë e vëren dhe e ndjen çdo agjëruesi. Sa i kujdesshëm tregohet agjëruesi kur merr abdest, që as një pikë ujë të mos e kalojë skërfyellin e tij e ta prishë agjërimin. Por nëse e pyet veten çfarë e pengon? Përgjigja është se e di që Allahu (xh.sh) e shikon, që Ai e di se çfarë bën haptazi dhe fshehurazi. Kjo ndjenjë mbikëqyrjeje ndaj Allahut është vlerësuar si ushqimi më i mirë për shpirtin e besimtarit, i cili ushtron adhurimin e agjërit. Në marrëdhëniet e singerta ruhen sekretet e mëdha. I tillë është agjërimi. Sikur robi të mos e ndjente mbikëqyrjen e Allahut nuk do të

duronte ndaj epshit.

Lexues i nderuar! Ramazani erdhi, mos harro porosinë profetike: "Agjëro, se vërtetë nuk ka të ngjashëm me të" Agjërimi është shlyerje për mëkatet e bëra dhe fshirje e veprave të këqija. Pejgamberi (a.s) ka thënë: "Sprovën e njeriut në familjen, pasurinë, veten, fëmijën dhe komshiun e tij e shlyen agjërimi, namazi, lëmosha, urdhërimi për mirë dhe ndalimi nga e keqja".⁶

Ditët e këtij muaji janë të numëruara, jetoje atë me agjërim në jetën e kësaj bote që të jetë mburojë për ty prej zjarrit dhe ndëshkimit të Allahut në jetën tjetër. Pejgamberi (a.s) në hadithin kudsij ka thënë: "Allahu (xh.sh) thotë: Agjërimi është mburojë, mbrohet me të besimtari, prej zjarrit. Ai është i Imi dhe Unë shpërblej për të"⁷ Ndërsa në një transmetim tjetër Pejgamberi (a.s) ka thënë: "Ai që agjëron një ditë për hirë të Allahut, Ai do t'ia largojë fytyrën e tij nga zjarri shtatëdhjetë vite."⁸

Agjërimi për besimtarin është një kala e fortifikuar, me të cilën mbrohet prej Iblisit dhe hapave të tij. Është agjërimi që e ndalon njeriun të rrëshqasë në humnerën e epshit të shfrenuar. Agjërimi është deviza e njerëzve të virtytshëm. Bashkohu këtij karvani besimtarësh, që agjërojnë këtë muaj të bereqetshëm, sepse të qenurit agjërueshëm të bën besimtar të përkushtuar, prind e familjar të mirë, komshi zemërbujar, e në shoqëri njeri të respektuar.

Vëllezërit e mi! Ky muaj nuk ka të ngjashëm me të në muajt e tjerë të vitit. Me të është privilegjuar ymeti ynë. Në të falet gjynahu, vepra e mirë është e lavdëruar, zemra e besimtarit me përkujtimin e Allahut është e qetësuar. Ky muaj dëshmon për dhe kundër nesh, është mik i përgjegjshëm, i dërguar nga Zoti i përhershëm, i Cili do të vijë një ditë e do të na njoftojë se kush nga ne në këtë muaj ka qenë i pranuar e kush i refuzuar. Së fundmi, e lus Allahun (xh.sh) që në këtë muaj, me ibadetin tonë, të jemi të pranuar.

6. Muttefekun alejhi.

7. Ahmedi dhe Bejhekiu në "Shuab El-Iman", nga Xhabiri (r.a).

8. Muttefekun alejhi, nga Ebu Saidi (r.a).

1. Ahmedi, Ibën Hibani në Sahihin e tij dhe Tabaraniu

2. Buhari, Muslimi, Ahmedi etj, nga Ebu Hurejra (r.a).

3. Muslimi dhe Tirmidhiu, nga Ebu Hurejra (r.a).

4. Fejdu el-Kadir 4/33.

5. Fet'hu el-Bari, Ibën Haxher El-Askalani, 4/13.

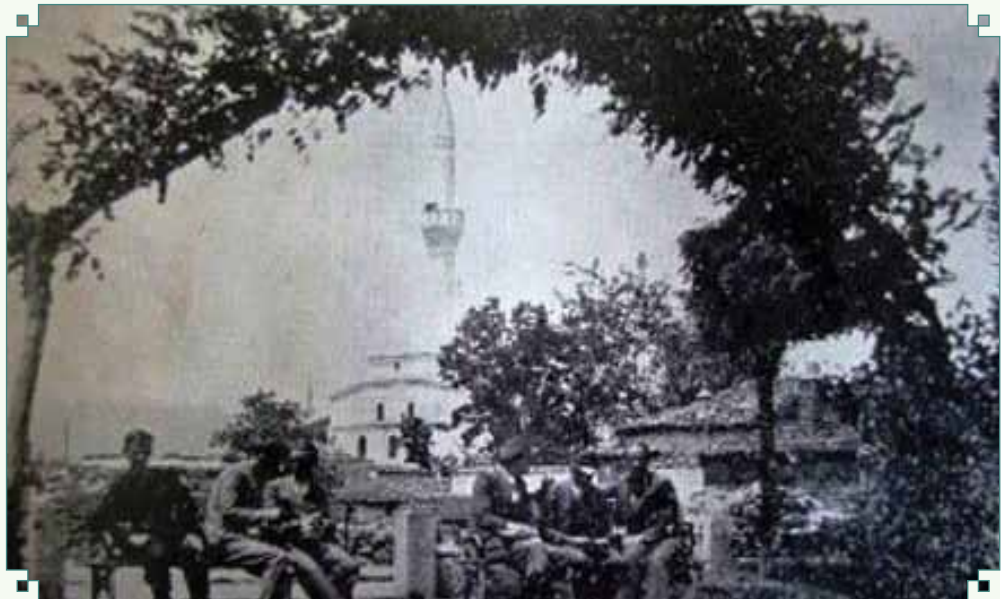
SHKOLLA E PARË NË SHQIPËRI PËR VAJZA DHE DJEM U NDËRTUA NGA ILJAZ BEJ MIRAHORI 500 VJET MË PARË

Shkolla e parë në Shqipëri për vajza dhe djem u ndërtua në Korçë 500 vjet më parë nga themeluesi i saj, Iljaz bej Mirahori. Deri më sot si shkolla më të hershme të vendit janë përmendur shkolla e fshatit Velë në Mirditë, ndërtuar më 1632, shkolla e Pdhanës (Pllanës) më 1638, e Troshanës më 1639, e qytetit të Shkodrës më 1689 etj, por më e hershme nga të gjitha këto, vijon të mbetet shkolla e Mirahorit, e ndërtuar në vitin 1496. Kjo shkollë, (medreseja), ishte e pajisur edhe me bibliotekë ku ruheshin librat e autorëve më të njohur të botës. Vajzat dhe djemtë mësonin bashkë në të njëjtën shkollë. Përveç fëmijëve, në këtë shkollë mund të mësonte edhe çdo njeri tjetër që dëshironte, i ri apo i moshuar, burrë apo grua. Dyert e shkollës ishin të hapura për të gjithë. Për të rriturit që vazhdonin shkollën kishte favorizime me qëllim që të nxitet shkollimi i tyre. Me kalimin e viteve, shkolla e Mirahorit zgjoi te studentët ëndrrën për të vazhduar studimet e larta në universitetet e Stambollit: për shkencat politike, për drejtësi, inxhinieri, arkitekturë etj. Të gjitha këto do t'i gjeni të shpjeguara më poshtë.

Themelimi i qytetit të Korçës nisi me ndërtimin e Xhamisë së Madhe që besimtarët myslimanë të kishin ku të faleshin. Mirahori flet me të njëjtin respekt si për besimtarët meshkuj ashtu edhe për besimtare femra. Kjo gjë vihet re edhe në dekretin perandorak të vitit 1504-1505, ku përmenden si besimtarët myslimanë ashtu edhe besimtare myslimane. (Dekretet janë të shkruara nga vetë dora e Mirahorit). Më konkretisht në këtë dekret thuhet:

Mirahori "...ngriti e ndërtoi një faltore të shenjtë, të cilën e la vakëf për gjithë ata myslimanë e myslimane që duan të falin në të çdo falje". (Pjesë nga dekreti perandorak, kthimi i pronave të Mirahorit në vakëfe)

Krahas Xhamisë së Madhe, ndërtimi i së cilës zgjati 10 vjet (1486-1496), u ndërtua edhe shkolla e vajzave dhe djemve. Nga dekreti i përmendur më

sipër, citojmë:

Mirahori "ngriti e ndërtoi pastaj... një shkollë të bukur e të hijshme. Pastaj caktoi këtë si vakëf për gjithë ata djem dhe vajza myslimane që vazhdojnë të mësojnë këndimin e Kuranit e të studiojnë dituri të tjera".

Për Mirahorin nuk kishte gjë më të rëndësishme sesa ndërtimi i shkollave, sepse, sipas tij, asgjë nuk ka vlerë më shumë se dituria; ajo trashëgohet brezi pas brezi, gjithçka tjetër vdes. Mirahori ishte njeri i studiuar, pedagogu më i preferuar i sulltan Bajazitit II. Edhe në Stamboll, gjatë kohës të qëndrimit atje, veç ndërtimeve të tjera, ndërtoi edhe një xhami dhe një shkollë:

"Edhe mbasi e dinte se çka bën njeriu humb, e çka vesh grisët, e çka jep falas e për lëmoshë vazhdon, ngriti e ndërtoi pra, me mallin e tij të pastër e me pasurinë e tij të kulluar, në përputhje me dispozitat e Kuranit të Shenjtë dhe me nxitjen e të thënës së Profetit: Një xhami të shenjtë të hijshme, të lartë, artistike, themeluar për hir të Perëndisë në Kostandinopojë, afër kululer (7 kullat). Pastaj e bëri vakëf këtë xhami për të gjithë ata njerëz që duan të falin pesë kohët e detyrueshme dhe falje të tjera dhe të këndojnë në Kuran. Ngriti e ndërtoi gjithashtu edhe një shkollë përballë kësaj xhamie". (Pjesë nga dekreti perandorak, kthimi i pronave të Mirahorit në vakëfe)

Pranë xhamisë së Stambollit u ndërtua edhe një xhild hane (bibliotekë):

"Edhe për shehun e dervishët e tij që banojnë në dhomat e quajtura xhildë-hane e që janë përballë xhamisë në fjalë, cakton 20 derhem për çdo ditë..." (Pjesë nga dekreti perandorak, kthimi i pronave të Mirahorit në vakëfe)

Sipas Mytevelinjve, pasardhës të Mirahorëve, xhildhanet (bibliotekat) ishin, zakonisht, pjesë e xhamive, ku përveç librave të fesë, mbaheshin edhe librat më të mirë të kohës. Një bibliotekë të tillë e kishte edhe Xhamia e Madhe e Korçës, e cila u vinte në ndihmë edhe vajzave dhe djemve të shkollës.

Në shkollën e Mirahorit pranoheshin jo vetëm fëmijët e vegjël, por edhe të rriturit, burra dhe gra, çdokush që dëshironte të shkollohej. Në raste të tilla, me qenë se të rriturit një pjesë të kohës së tyre e kalonin në shkollë dhe për pasojë nuk i shërbenin familjes, Mirahori u vinte në ndihmë duke u siguruar fëmijëve të tyre ushqim falas. Për të gjithë nevojtarët, përfshi këtu edhe fëmijët e studentëve, gjenin ndihmë te Imareti, (qendra sociale e Korçës). Vini re çfarë thuhet për fëmijët e prindërve-studentë që vijonin shkollën:

"Vakëflënësi i lartpërmendur vë si kusht që në këtë Imaret të gatuhet e të furnizohet çdo ditë dy herë me ushqim, në drekë e në darkë. Do të gatuhet

çorbë gruri dhe orizi etj dhe do të hajë kushdo që të jetë i pranishëm në kohë të bukës, i vobektë, pasanik, i varfër, i huaj, udhëtar e banues, fëmijët e studentëve etj, kushdo qoftë, çka do që të hanë e kanë hallall dhe u bëftë mirë”. (Pjesë nga dekreti perandorak, kthimi i pronave të Mirahorit në vakëfe)

Në vitin 1504-1505, edhe shkollën për vajza dhe djem, (si shumë prona të tjera të tij), Mirahori e shndërroi në vakëf, me qëllim që askush të mos paguante gjë për shkollimin e fëmijëve. Të gjitha shpenzimet do të përballtoheshin nga Mirahori dhe trashëgimtarët e tij. Në dekretin e sipërpërmendur, përveç shpenzimeve të tjera, flitet edhe për pagesat në derhem të mësuesve dhe të personave të tjerë në shërbim të shkollës:

“...Për mësuesin e shkollës që është në katundin në fjalë nga 4 derhem në ditë. E për kajimin e faltores e të shkollës së përmendur më sipër nga 1 derhem për çdo ditë. Për njeriun e quajtur meremetçi cakton 2 derhem për çdo ditë që të meremetojë faltoren, shkollën, hanin dhe lokalin e quajtur Tavëhane...” (Pjesë nga dekreti perandorak, kthimi i pronave të Mirahorit në vakëfe)

Më pas në qytetin e Korçës u ndërtuan shkolla të tjera: Pranë Xhamisë së Madhe, përveç shkollës për të cilën folëm deri tani, u ndërtua edhe një shkollë tjetër, (ruzhdiye) për vajza dhe djem, ndërsa pranë Xhamisë së Vogël më 1866 u ndërtua gjimnazi turk, (idadie), dhe më vonë edhe një shkollë fillore për vajzat. Gjithashtu pranë lumit u ngrit shkolla e quajtur Iptidje me një kapacitet prej 120-150 nxënës.

Çdo njeri me një gjendje normale ekonomike kishte të paktën arsimin e mesëm. Kështu është shprehur edhe Jalldëz Myteveli, (e cila nuk jeton më), trashëgimtarja e Mirahorëve, ose bashkëshortja e Hysen Mytevelit (administratorit të fundit të Vakëfeve deri në vitin 1934):

“Është për t’u theksuar se të gjithë të parët e këtij fisi, së paku e kishin një shkollë të mesme turke, gjë që i lejonte ata të manifestonin një kulturë të lartë, ashtu siç ishin dhe në gjendje”. (Petrit Zeneli, “Myftar Grabocka, dhe rrënjët e një fisi”, f. 251)

Ndërsa për vjehrrin e saj, Rustem

Myteveli, Jalldezi rrëfen:

“Ai ishte i shkolluar dhe shumë i ditur, pasi lexonte shumë libra dhe dinte jo vetëm historinë e fisit që nga lashtësia, por edhe atë në përgjithësi. Isha nuse e re në atë kohë dhe dëgjoja me shumë kujdes kur më tregonte pafund për bëmat e Iljaz beut në Turqi. Dhe jo vetëm i dëgjoja, por edhe i mësoja e isha në gjendje t’i riprodhoja pa asnjë gabim, ndaj edhe vjehrrin më donte dhe me respektonte shumë...” (Petrit Zeneli, “Myftar Grabocka, dhe rrënjët e një fisi”, f. 249)

Tradita e konsoliduar e shkollave, e bibliotekave dhe e librave të autorëve të huaj nuk kaloi pa u vënë re as nga konsulli francez August Dozon, i cili gjatë vizitës së tij në Korçë më 1874, ndër të tjera i shkruante qeverisë së tij:

“Po bëhen përgatitje për të ngritur një tipografi ku do të bëhen botime të autorëve klasikë”.

Gjë që tregon rrjedhën e shkollimit dhe të përpjekjeve për dije, që nga ndërtimi i shkollës së parë deri te nevoja për të pasur një tipografi për shtypjen e librave.

Të familjarizuar me shkollën që nga viti 1496, për banorët e komunitetit mysliman të qytetit të Korçës, shkollimi i fëmijëve mbetej çështje parësore. Nuk ishin të paktë ata që vijonin studimet në universitet e Stambollit. Për vitet 1909-1910, mund të përmendim këta emra studentësh nga Korça dhe rrethet e saj. Në shkencat politike studionin: Faik Dishnica, Ibrahim Et’hem Leskoviku, Ismail Vehbi Leskoviku, Shefqet Leskoviku dhe Xhafer Tefik Frashëri (Vila). Në drejtësi: Behxhet Frashëri, Kahreman Frashëri, Muço Qulli nga Leskoviku dhe Sabri Qyteza. Në mjekësi: Nuredin Kolonja, Salih Zeki Korça, Qani Besim Korça dhe Behxhet Korça. Në inxhinieri: Raif Korça, Osman Senai Korça, Fazlli Frashëri, Havzi Korça, Ali Shefqet Korça dhe Mustafa Korça.

Ndërtimi i shkollës së parë i kishte dhënë frytet e veta. Dekreti i kthimit të pronave në vakëfe e cilëson Mirahorin si streha e të vobektëve dhe të pafuqishmëve, themeluesi i veprave mirëbërëse, ndërtuesi i institucioneve të kujdesit shoqëror e njerëzor:

“Ky akt përmban objektet që lihen vakëf, përse do të shpenzohen të ardhurat dhe me ç’kushte. E kam

PËR MIRAHORIN

NUK KISHTE GJË MË TË
RËNDËSISHME SESA NDËRTIMI
I SHKOLLAVE, SEPSE, SIPAS
TIJ, ASGJË NUK KA VLERË
MË SHUMË SE DITURIA; AJO
TRASHËGOHET BREZI PAS
BREZI,
GJITHÇKA TJETËR VDES.
MIRAHORI ISHTE NJERI
I STUDIUAR, PEDAGOGU
MË I PREFERUAR
I SULLTAN BAJAZITIT II.

redaktuar unë, Muhameti, biri i Mustafait të Haxhi Hasanit. Prandaj: Nga grupi i tyre që i janë afruar të madhit Perëndi me gjithëfarë ofrimesh e bindjesh dhe që nga pasuria që u pat dhënë i nalti Perëndi, kanë ruajtur kapital të caktuar për atë ditë kur do të dallohen të mirat nga të ligat, është edhe emri i madhënueshëm e i ndershëm, burimi i veprave të larta e i virtyteve të bukura, streha e të vobektëve dhe të pafuqishmëve, themeluesi i veprave mirëbërëse, ndërtuesi i institucioneve të kujdesit shoqëror e njerëzor dhe i lëmoshave, i pajisur me zemërgjerësi e mirëbërësi, i gëzuar me hirin dhe bekimin e Zotit që shpërblehen pa ia lyp, i quajtur Iljaz Beu, biri i Abdullahut – këtij ia vazhdoftë Allahu lartësinë dhe ia pruftë mbarë e mirë ditët dhe netët e tij...” (Pjesë nga dekreti perandorak, kthimi i pronave të Mirahorit në vakëfe)

Pra, kjo ishte shkolla e parë në Shqipëri për djem e vajza, e ndërtuar nga Mirahori 500 vjet më parë, e pajisur me bibliotekë dhe vepra të autorëve më të njohur klasikë, e cila e bëri Korçën qytet të dijes dhe kulturës. Madhështinë e këtij qyteti e shpjegon vetëm shkolla e parë e ndërtuar 500 vjet më parë. (Edhe ndërtesa e shkollës së parë u shemb nga Bashkia 2-3 vjet më parë)

/tesheshi.com/

MYFTIU PRITI HOXHËN E DASHUR, DR. ZEKERIJA BAJRAMI

Myftinia Shkodër, 28 prill 2016 .l 2016, Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed B. Sytari, priti në një takim të përzier të vëllazëror, thirrësin islam nga Shkupi, Dr. Zekerija Bajrami.

Me rastin e kësaj vizite, Myftiu vlerësoi prezencën e Hoxhës së dashur në Shkodër, si dhe e falënderoi atë për ligjëratën e mbajtur në tribunën fetare të organizuar pasditën e sotme nga Myftinia Shkodër dhe Myftinia e Malësisë së Madhe.

Nga ana e tij, Dr. Zekerija Bajrami shprehu kënaqësinë e tij për praninë në Shkodër, sikurse vlerësoi pjesëmarrjen e madhe të besimtarëve të pranishëm, si argument i lidhjes dhe afrimit të muslimanëve me vlerat e fesë së tyre islame.

Bashkëbisedimi u soll edhe rreth aktualitetit të Thirrjes Islame në Shkodër, si dhe domosdoshmërinë e angazhimit sa më të madh në

drejtim të ruajtjes dhe kultivimit të mëtejshëm të besimit dhe vlerave islame në trojet tona shqiptare.

Të pranishëm në këtë pritje ishin edhe H. Edmir Smajlaj, Myfti i Malësisë së Madhe, z. Kujtim Dervishi, Drejtor i Medresesë “Haxhi Sheh Shamia”, z. Korab Kaja, Drejtor

i Fondacionit “Mirësia” etj.

Me rastin e kësaj vizite, Myftiu i Shkodrës e ftoi Hoxhën Zekerija Bajrami, që me rastin e Fitër Bajramit të jetë i pranishëm në Shkodër, për të falur Bajramin me muslimanët e Shkodrës.

Ditën e martë, më 26 prill 2016, Myftiu i Shkodrës, Imam Muhamed B. Sytari, i shoqëruar edhe nga stafi i Myftinisë Shkodër, ka inspektuar punimet që po kryhen në vakëfin e fshatit Kullaj, në prag të përfundimit të xhamisë së re, që pritet të inaugurohet në prag të ramazanit të sivjetshëm.

Myftiu dhe stafi i tij, panë nga afër rezultatin e punimeve dhe nivelin e tyre, ku vihet re se xhamia e fshatit Kullaj po kthehet në një kala të vërtetë besimi për zonën e Postribës.

Xhamia e re dhe anekset e saj kanë krijuar një kompleks të mrekullueshëm besimi, ku do të ketë ambiente parkimi, lulishte, vendpushim për vizitorët, pa përmendur klasat, abdeshanen e re, për burra dhe për gra, vendin e faljes, si dhe arkitekturën, që e bën këtë xhami për t’u treguar me gisht në këtë zonë.

Myftiu ka falënderuar të angazhuarit me punimet e xhamisë së re, sikurse ka shprehur mirënjohjen e tij dhe falënderimet për Fondacionin

NË PRAG TË PËRFUNDIMIT XHAMIA E RE NË FSHATIN KULLAJ

“Mirësia” për mbështetjen e këtij projekti bashkëkohor dhe shumë të domosdoshëm për muslimanët e fshatit Kullaj dhe përtej tij.

Xhamia e re në Kullaj është pjesë e bashkëpunimit të Myftinisë Shkodër me Fondacionin “Mirësia” me qendër në Tiranë.

DR. ZEKERIJA BAJRAMI, TRIBUNË MBI VLERAT DHE KUPTIMET E RAMAZANIT

Pasditën e së enjtes, më 28 prill 2016, Myftinia Shkodër dhe Myftinia e Malësisë së Madhe organizuan një tribunë fetare, mbi vlerat dhe kuptimet e Muajit Ramazan, ku i ftuar për të mbajtur ligjëratën e rastit ishte thirrësi islam i afirmuar në mbarë trevat shqiptare, Dr. Zekerija Bajrami.

Aktiviteti nisi me këndimin e një pjese kur'anore nga vëllau i nderuar. Ervin Metani. Më pas, teologu Arben Halluni, prezantoi këtë tubim fetar, duke theksuar se prezenca e të nderuarit Dr. Zekerija Bajrami është një kënaqësi e madhe për të pranishmit e panumërt, që kishin tejmbushur sallën e konferencave pranë Medresesë "Haxhi Sheh Shamia".

Aktivitetin e përshëndetën edhe dy myftilerët organizatorë, Imam Muhamed B. Sytari dhe H. Edmir Smajlaj, që theksuan se prej mirësive të All-llahut ndaj kombit shqiptar është edhe ligjërimi i mësimave dhe udhëzimit islam në gjuhën shqipe. Njëkohësisht u theksua se atmosfera e Muajit Ramazan duhet të angazhojë muslimanët disa muaj para ardhjes së tij, tamam si shembulli i sahabëve të

nderuar që përgatiteshin me muaj të tërë për ta pritur Ramazanin.

Me shumë kënaqësi, të pranishmit ndoqën ligjëratën e pasur të thirrësit islam Dr. Zekerija Bajrami, i cili u përqendrua te shpjegimi i kuptimeve të adhurimit, domethënies së agjërimit dhe domosdoshmërisë së respektimit të kufijve të fesë në jetë.

Nëpërmjet ajeteve dhe haditheve, ndodhive aktuale dhe eksperiencave personale, Hoxha i nderuar nga Shkupi vuri theksin te nevojha e madhe që kanë muslimanët sot për të kuptuar thelbin e fesë dhe sinqeritetin me Zotin e tyre, Krijuesin e universit.

Hoxha tha se, falë mëshirës së All-llahut, njeriut i mundësohet të kalojë krejt jetën e tij në adhurime dhe bëmirësi, nëpërmjet të cilave do të fitojë kënaqësinë e Tij në këtë botë dhe në të përtejmen.

Njëkohësisht, ai shprehu kënaqësinë e tij për praninë në Shkodër dhe komunikimin me masën e madhe të pranishëmve, që rrinin edhe jashtë dyerve të sallës së tejmbushur.

Arlinda Zejnuni

TI MA DEH SHPIRTIN

Valëvitem si e marrë në k'të
metropol,
A thue se nuk jam nën qiellin Tand.
Me mijëra fytyra, me mijëra ngjyra e
me mijëra kultura,
A thue se nuk po shkel mbi tokën
Tande.

M'rrëmbyen h-erë pas here,
por Ti m'dhe forcë me i shpërthye
gardhet.

T'vunë dhjetra emra, folën edhe në
emnin Tand,
por Ti ma fale mirësinë...ah Ti... Ti
ma msove edhe dashninë.

A ban me e prek prap luleborën,
ashtu siç ma mësove Ti?
A mundem veç ifje me ndie aromën
e lumtunisë... te pragu i shpisë
Tande!

O Drita ime, a ban me m'i pranue
edhe një herë lutjet e mia!
T'kam kërkue kudo, po t'gjeta aty mu
mes lulesh, mes lirisë...e bash mes
duarve t'nans teme.
Ahh... t'kam gjetë edhe mes melodisë
së librit Tand...

Sa e marr jam... sa e vogël jam me
njoftë dashninë Tande!
por...a po m'len me t'dashtë njashtu
siç di unë krejt n'mnyrën tëme...
se njashtu...
Ti ma deh shpirtin!

(radiojehona.al)

BASHKËBISEDIM ME TEMË: “NAMAZI NË JETËN E MUSLIMANIT”

Pasditën e së mërkurës, më 4 maj 2016, Myftinia Shkodër organizoi në xhaminë e “Dy Vajzave” një bashkëbisedim me temë: “Namazi në jetën e muslimanit”.

Në këtë aktivitet morën pjesë me ndërhyrjet e tyre: Imam Muhamed B. Sytari, Myfti i Zonës Shkodër, teologu Lavdrim Hamja, imam i xhamisë së “Dy Vajzave”, teologu Idmir Plaku, imam i xhamisë “Ebu Bekër”, teologu Naim Drijaj, imam i xhamisë Parrucë, si dhe teologu Arben Halluni, përgjegjës i arsimit në Myftininë e Shkodrës.

Gjatë trajtesave të prezantuara para të pranishëmve, u hodh dritë mbi rëndësinë që ka kuptimi i shpirtit të namazit dhe distancimi nga fryma e debateve pa vlerë rreth datave dhe ditëve, që nuk bëjnë gjë tjetër vetëm se e largojnë vëmendjen e besimtarëve nga thelbi i ngjarjeve dhe ndodhjeve të ndryshme historike islame.

U theksua se përkujtimi i datave dhe ngjarjeve të shënuara islame është traditë shumëshekullore, me qëllim që besimtarët të jenë përherë në kontakt me simbolikat e ngjarjeve dhe datave

të shënuara dhe thelbin e tyre.

U theksua fakti se namazi është themeli kryesor i fesë islame dhe se pa namaz nuk realizohen as adhurimet e tjera. Njëkohësisht u hodh dritë mbi lidhjen logjike që ka falja e namazit me adhurimet e tjera, sikurse u sqarua se falja e namazit nuk kërkon thjeshtë veprime fizike, por përqendrim tek mundësia e lartësimit në shkallët e afrit me Zotin e gjithësisë.

U sollën shembuj të bukur nga realitetet shqiptare dhe lidhja e shqiptarëve me namazin, shtyllën kryesore të Islamit.

U tërhoq vëmendja e të pranishëmve se falja e namazit nuk kushtëzohet me vendbanimin e qëndrueshëm, por mund të realizohet edhe në udhëtim, në gjendje shëndeti e sëmundjeje etj.

Aktiviteti u zbukurua edhe me këndimin e ilahive të bukura nga një grup medresistësh të Medresesë “Haxhi Sheh Shamia”, Shkodër.

Në fund, të pranishmit ndanë mendime dhe emocione të kësaj pasditeje të begatë në koktejlën e përgatitur me këtë rast.

*Pejgamberi (a.s)
ka thënë:*

*“Pesë vaktet
e namazit
dhe xhumaja
deri në xhuma
janë pastruese
të gjynahere
të bëra
mes tyre.”*

(Transmetuar nga Muslimi)

AKTIVITET PËRKUJTIMOR NË NDER TË H. HILMI HOXHËS

Paraditën e së shtunës, më 7 maj 2016, Myftinia Shkodër organizoi një aktivitet përkujtimor në nder të H. Hilmi Hoxhës, një besimtar i nderuar qytetar shkodran, që u nda nga jeta, rreth një vit më parë.

Aktiviteti u zhvillua në xhaminë e Rusit, ku zotnia e tij kaloi edhe vitet e fundit të jetës, duke i mësuar besimtarëve vullnetarisht alfabetin dhe leximin e Kur'anit Famëllartë në gjuhën e origjinës.

Familjarë, intelektualë të shumtë, imamë të xhamive, miq e të ftuar kishin tejmbushur sallën e faltores së Rusit, në nderim të kontributit dhe qytetarisë islame të rahmetliut, H. Hilmi Hoxha.

Aktiviteti nisi me leximin e disa ajeteve kur'anore nga H. Shukri Kapllan, që u pasua nga fjala e hapjes, nga teologu Arben Halluni, i cili vlerësoi kontributin e Mësuesit të Kur'anit, H. Hilmi Hoxha.

Imam Muhamed B. Sytari, Myfti i Zonës Shkodër, mbajti një fjalë përshëndetëse, ku u përqendrua tek domosdoshmëria e nderimit të besimtarëve të moshuar, mësuesve të heshtur dhe shërbyesve të Thirrjes Islame, me përkushtim e sinqeritet.

Myftiu tha se shembulli i H. Hilmi

Hoxhës, është mishërim i hadithit: “Më i miri ndër ju është ai që e mëson Kur'anin dhe ia mëson atë edhe të tjerëve”.

Një prezantim të përkushtimit të H. Hilmi Hoxhës e bëri edhe nxitësi për organizimin e këtij aktiviteti të dobishëm, H. Fejzi Zaganjori, imam i xhamisë Rus.

Në fjalën e tij, H. Fejzi Zaganjori theksoi se modeli i H. Hilmi Hoxhës, është shembulli i burrave të përkushtuar, që nuk kërkojnë pozita e dekrete, por punojnë me shpirt të pastër për të përhapur Fjalën e All-llahut të Madhëruar.

Në emër të familjes Hoxha, përshëndeti Dr. Merzuk Hoxha. Ai tha se shembulli i vëllaut të tij është në vazhden e edukimit familjar, ku edhe babi i tij Sheh Qazim Hoxha, edhe vëllau tjetër, H. Faik Hoxha, kanë shërbyer me përkushtim në rrugën e përhapjes së vlerave të Thirrjes Islame.

Ai falënderoi këtë organizim dhe theksoi se nderimi për vëllanë e tij, është një mirënjohje për shembullin dhe punën e tij plot pasion.

Në fund u bë edhe një dua-hatme për shpirtin e tij dhe u fal namazi i mesditës me xhemat.

Transmeton Tirmidhiu

prej Ibn Abasit (r.a) se një njeri e pyeti Pejgamberin (a.s):

Cila është puna më e dashur tek

Allahu (xh.sh)?

Tha: “El-Hal el-murtehil”.

Njeriu i tha: Dhe çfarë është:

“El-Hal el-murtehil?”

Pejgamberi (a.s) i tha:

“Ai njeri, i cili e lexon Kur'anin

prej fillimit, dhe pasi e mbaron

atë, e rifillon përsëri”,

pra sa herë që e mbaron një

hatme, ai e fillon një tjetër.”

"NË KUJTIM TË MËSUESIT TË KUR'ANIT, H. HILMI HOXHA"

*I nderuar Imam Muhamed Sytari, Myfti i Shkodrës,
I nderuar H. Fejzi Zaganjori, imam i xhamisë Rus,
Të nderuar pjesëmarrës.*

Ju përshëndes me përshëndetjen islame: Selam Alejkum!

Po përkujtojmë sot përvjetorin e ndarjes nga jeta të Haxhi Hilmi Hoxhës, në kuadrin e aktiviteteve në prag të muajit të madhërueshëm të Ramazanit.

Haxhi Hilmiu është vazhduesi i traditës familjare islame të personaliteteve që kanë qenë prijës dhe mësues të fesë islame, të një periudhe kohore prej mbi 90 vitesh në këtë vend.

Babai, Sheh Qazim Hoxha ka qenë imam në xhami të Shkodrës në vitet '20 të shekullit të kaluar, më vonë vaiz në Durrës dhe Tiranë, profesor në Medresenë e Përgjithshme Tiranë, në vitet 1932-1948, më tej në Shkodër, si vaiz dhe kryeprijës i Tarikatit Tixhani deri në vitin 1959.

Vëllai, Haxhi Faik Hoxha, mbasi mbaroi Medresenë e Përgjithshme në Tiranë, në vitin 1948, mbahet në këtë institucion si mësues i lëndës fetare.

Në fillim të viteve '90 është Myftiu i parë pas lejimit të fesë dhe hapjes së institucioneve fetare.

Ndërsa Haxhi Hilmiu, kontributin në shërbim të fesë islame e dha në një drejtim disi të veçantë, në atë të mësimit të Kur'anit Famëllartë.

I rritur dhe i edukuar në një mjedis fetar, që në rininë e hershme ishte ushtrues i përhershëm i riteve fetare.

Ndalimin e ushtrimit të fesë, mbylljen dhe shkatërrimin e xhamive nga regjimi komunist, i përjetoi shumë keq, u mërzit shumë, por gjithnjë me bindje të plotë dhe shpresë tek i madhi Zot, se një ditë feja do të rikthehej.

Si të gjithë besimtarët islamë, edhe Haxhi Hilmiu u gëzua pa masë kur filluan faljet e para të namazeve me xhemat në faltoren e improvizuar tek shtëpia e Bajëve.

Si pjesëtar i grupit të parë të besimtarëve, pati nderin e madh të marrë pjesë në kryerjen e Haxhit.

Kur u kthye në Shkodër tregonte për mrekullitë e kryerjes së asaj detyre për çdo musliman dhe mendonte se si t'ia shpërblente Zotit atë mirësi që i bëri.

Mendoj shumë dhe vendosi të fillonte një angazhim të veçantë; atë të mësuarit

e Kur'anit për besimtarët, ku gjithnjë përmendte thënien me shumë vlerë të Pejgamberit tonë (a.s): "Më i miri prej jush është ai që mëson Kur'anin dhe ia mëson atë të tjerëve".

Përgatiti disa mësimet për alfabetin arab dhe në grupe të vogla e të veçanta besimtarësh e besimtaresh, filloi t'u mësonte leximin e Kur'anit.

Këtë veprimtari e vazhdoi për shumë vite, ku mësuan të lexojnë Kur'anin disa dhjetëra burra, gra e të reja.

Mësimi zhvillohej disa herë në javë. Haxhi Hilmiu drejtonte rregullisht mësimet në disa xhami, edhe në ditë të ftohta apo në vapën përvëluese.

Dhe për këtë që bënte ndjente një kënaqësi të veçantë që e shprehte në fytyrën dhe sytë e tij. Vitet e fundit, pavarësisht nga sëmundja që e lodhi, vazhdonte punën e tij me shumë pasion.

Haxhi Hilmiu që në rininë e hershme mësoi zanatin e rrobaqepësit, që e vazhdoi derisa doli në pension.

Shokët e punës e respektonin shumë për punën prej mjeshtri që kryente, për marrëdhëniet shumë të mira me ta, për sjelljet e tij shumë njerëzore dhe ndërhyrjet e matura në raste të ndonjë mosmarrëveshjeje apo acarim në punë.

Një shok i tij i punës më tregonte një rast, kur në punë e sipër përgjegjësi ishte sjellur keq me një punëtor për punën e dobët që kishte bërë në qepjen e një kostumi. Haxhi Hilmiu kishte ndërhyrë me qetësinë që e karakterizonte dhe mbas mbarimit të orarit të punës kishte vazhduar punën edhe për disa orë, derisa e kishte rregulluar kostumin.

Një shembull i thjeshtë i një njeriu pajtues. Haxhi Hilmiu ka qenë një prind shembullor, tepër familjar dhe ka lënë dy trashëgimtarë të edukuar, që vërtetë e nderojnë babën e tyre.

Ju falënderoj për pjesëmarrjen tuaj në këtë aktivitet përkujtimor, ju uroj shëndet, e mbarësi në jetë dhe në familjet tuaja, lutem për Haxhi Hilmiun, Zoti i pastë falë xhenetin. Amin!

Dr. Merzuk Hoxha

7 maj 2016

*"Detyra e fesë
është që kur të shikojë
një të rrëzuar
ta ndihmojë për
t'u ngritur dhe jo
të nxitojë për ta
diskretituar".*

Shejhi Muhamed El-Gazali

"BESIMTARËT E SINGERTË, GJITHMONË DHE NË ÇDO ÇËSHTJE,
E PESHOJNË VETEN ME VLERAT HYJNORE.
KRITERI I TYRE NUK ËSHTË SHOQËRIA,
POR PROFETI YNË (A.S), SHOKËT E TIJ TË NDERSHËM
DHE MIQTË E ALL-LLAHUT (XH.SH)."

Osman Ef. Nuri Topbash

Botues:
Myftinia Shkodër
Drejtues:
Imam Muhamed Sytari

Kryeredaktor:
Lavdrim Hamja

Tel / Fax:
+355 (0) 224 2081
Nr. llogarie:
100054 UBA - Shkodër

MYFTINIA SHKODER1990
udhaislame@myftinia-shkoder.org
www.myftinia-shkoder.org